

Rodokmen Jančurů ze Spiše

(OOÚ verze)

Obsah

Úvod	2
POZNÁMKY	2
HISTORIE OBCÍ	2
<i>Markušovce</i>	2
<i>Spišská Nová Ves</i>	4
<i>Levoča</i>	7
<i>Richvald</i>	7
<i>Hnilčín</i>	9
DŮLEŽITÉ HISTORICKÉ MILNÍKY:	11
POZNÁMKY K TABULKÁM:	11
<i>Použité zkratky:</i>	11
ZDROJE DAT	11
<i>Slovenské archivy</i>	11
SEZNAMY MATRIK	11
<i>Státní oblastní archiv Levoča</i>	11
SČÍTÁNÍ LIDU	12
KORRESPONDENCE	12
VÝPISY Z MATRIK	15
MATRIKY NAROZENÝCH	15
MATRIKY BIŘMOVANÝCH	17
MATRIKY ODDANÝCH	18
MATRIKY ZEMŘELÝCH	18
RODOKMEN	19
RADOKMEN JANČURŮ Z ODORÍNA	19
RODOKMEN JANČURŮ RICHVALDU	20
RODOKMEN JANČURŮ Z LEVOČE	21
RODOKMEN JANČURŮ Z MARKUŠOVců	22
RODOKMEN JANČURŮ ZE ŠENKVIC	24
K OSOBÁM	26
0. GENERACE	26
1. GENERACE	26
2. GENERACE	26
SÍDLA	27
KONTAKTY NA PŘÍBUZNÉ	27
ÚKOLY	29
ZÁVĚRY	29

Úvod

Předmětem tohoto dokumentu je sestavení rodokmenu **Jančurů** kteří svůj původ odvozují ze Spiše na Slovensku, proto zjednodušeně nazývaných "**Jančury ze Spiše**". Hlavním podnětem k pátrání po "Jančurech ze Spiše", je jejich tradice, že přišli z Českomoravské vrchoviny .

Hlavními zdroji dat jsou matriky a korespondence s příbuznými. U matrik se jedná prozatím výlučně o oskenované matriky mormony z Utahu USA dostupné na jejich stránkách „**FamilySearch**“. Z důvodu ochrany osobních údajů se jedná o matriky z 17. až 19. století, mladší matriky jsou dostupné pouze na jednotlivých matrikách, kde neplánuji pátrat. Z mých neznámých důvodů nebyly bohužel mormony oskenovány veškeré dostupné matriky, bude nutno někdy v budoucnu navštívit příslušné archívy, resp. čekat na centrální digitalizační akci jako je v ČR. Druhým význačným zdrojem údajů je korespondence s příbuznými, kde se jedná především o údaje převážně z 20. století. Bohužel se jedná o dílčí, neprovázené údaje. Podrobný výčet zdrojů dat včetně odkazů na místa získání a evidenční čísla dokumentů je uveden v souboru „**Zdroje dat**“ – viz [Web](#).

Na Slovensko dle současného stavu mého bádání vyskytuje několik větví Jančurů, které prozatím neumím propojit resp. neumím říci, zda jsou tyto větve vůbec příbuzné. prozatím taky nemohu doložitelně definovat návaznosti na některou z větví Jančurů v ČR (kromě velice pravděpodobné návaznosti větví **Jančurů z Kysuc (Turzovky)** a **Jančurů z Beskyd**).

Níže zobrazený strom rodokmenu začíná u nejstaršího předka a končí posledními jeho potomky. Jednotlivé osoby jsou zobrazeny v obdélnících, kde je nahoře uvedeno jméno **otce** (níže uvedených potomků)/**manžela** s daty narození a případně úmrtí, pod ním je uvedena **matka** (níže uvedených potomků)/**manželka** taktéž je uveden datum narození a úmrtí, pak následuje datum **oddání** popř. **rozvodu** a v posledním řádku je uvedena **adresa** (obec) posledního (převažujícího) bydliště. Datum **narození** začíná znakem „*“ (hvězdička), datum **úmrtí** začíná znakem „+“ (křížek), datum **oddání** znakem „o“ (písmeno o) a datum rozvodu znakem „r“ (písmeno r). Pokud není znám celý datum, je uveden pouze rok resp. i měsíc, pokud je chybějící údaj pouze odhadnut je uveden znakem „?“ otazníkem, nebo pokud není vůbec znám je nahrazen řadou znaků „?“ nebo „X“ v červené barvě.

Rodokmen je zobrazen na více stránkách, přímý (zkrácený) přechod na jinou stránku resp. osobu je možný pomocí hypertextových **odkazů** (linků), které jsou odlišeny od ostatního textu modrou barvou a podtržením. Stačí se pak myší přesunout na tento **odkaz**, stlačit klávesu „**Ctrl**“ a kliknout na něm **levým tlačítkem myši**, Pokud má předek více potomků, jsou tito u „rodových linek“ číslované např. „**1.d**“ (1. dítě resp. dcera) nebo „**1.s**“ (1. syn) apod., v tomto případě jsou mnohdy tito potomci zobrazení na více stranách a přechod mezi stranami je proveden taky těmito **odkazy**. Pokud se předek nevejde se svými potomky na jednu stranu, je od obdélníka předka vedena šipka s poznámkou "**viz pokr.**". Pokud od osoby není vedena šipka dolů, tak to znamená, že nemá potomky. Pokud jsou u šipky dolů uvedeny znaky „??“, tak to znamená, že potomci osoby nejsou známi resp. neexistují. Pokud má osoba více partnerů, jsou od nich vedeny samostatné šipky označené např. „**1.ž**“ (první žena), „**2.m**“ (2. muž) apod. U **partnerů** je vždy uvedeno její „**dívčí**“ jméno a automaticky předpokládáme, že po sňatku převzala příjmení manžela (v textu je to pak podrobněji vysvětleno). U opakujících se křestních jmen jsou uvedena pořadové čísla osoby tohoto jména (jako u panovníků). Na levé straně stránek s dokumentem je uvedeno pořadové číslo generace (ve zkrácené podobě např. **2.g=2.** generace). Podle těchto generací je taky rozčleněn popis jednotlivých osob. První generace začíná prvním doložitelným předkem.

Tento rodokmen se vyskytuje ve dvou verzích - plné a pak verze s OOÚ (ochrana osobních údajů). Ve verzi s OOÚ je u dat narození cca po roce 1917 a u data sňatku a úmrtí cca po roce 1942 uváděn pouze letopočet a obec bez č. p. resp. č. e.

Poznámky

Historie obcí

Markušovce

Zdroj : HISTORIE Markušoviec PRO BUDOUCNOST OBCE AŽ Á SADY OCHRANY památkové zóny, Krajský památkový úřad Košice, prac. Spišská Nová Ves: [ZDE](#)

- Obec se nachází v jižní části Hornádské kotliny, 7 km jihovýchodně od Spišské Nové Vsi. První zmínky o obci Markušovce pocházejí ze začátku 12. století, kdy se vesnice vzpomíná jako hraniční osada a strážní obec. Markušovce

byly v trvalé majetkové držení jedné z nejznámějších východoslovenských feudálních rodin - Mariássyových a patřily jí až do zrušení poddanství.

- Předkové Mariássyových se objevují na Spiši v druhé polovině 13. století. Jako první zeměpán se vzpomíná Gola zda Gala, který se považuje za nejen zakladatele osady, ale i pozdější zeměpanské rodiny Mariássyových. Za tatarského vpádu v roce 1241 byly Markušovce vypleněny, až po odchodu tatarského vojska z Uher Markus, syn Golu obnovil osadu, která své tehdejší jméno Svatý Michal změnila na " Terra Marci " - Zem Markova - Markušovce. Marek měl 6 synů, mezi které patřili i Batiz a Mikuláš. První zprávy se vážou k Batiz, který roku 1264 obdržel od Belu IV. část země pod Tatrami zvanou Chetenye. Prvním sídlem rodiny byl původně pozdně románskou hrad z poslední třetiny 13. století. Kromě hradu, který král Ladislav IV. povolil postavit roku 1284 Mikulášovi na obranu země, vybudovali kostel a s narůstáním potomků postupně vybudovali celou řadu zámků a kurií. Obec Markušovce se v průběhu středověku vyvinula na významné sídlo Dolního Spiše. K příznivému hospodářskému rozvoji přispělo několik činitelů. Obec se nacházela na silnici vedoucí z Levoče přes Harichovce, Spišskou Novou Ves, Nálepko, Švedlár a Mníšek nad Hnilcom. Tam se cesta napájela na hlavní trasu tzv. Velké cesty směřující ze Spiše na Dolní zem. Tato obchodní cesta vedla pod hradem na výběžku. O tom, že obchod vzkvétal i v Markušovcích, svědčí tržní dům - přístřešek pro cizích trhovců, kde se skládaly i se zbožím, které se vzpomíná v roce 1409. zmínku o týdenním trhu a výběru tržního mýtného v obci nacházíme již v listině z roku 1352, v níž se uvádí i existence mlýna a jatek. Jedním z hlavních zdrojů příjmů Mariássyových bylo důlní podnikání na Spiši, iv Markušovcích. Právo otevřít důl na zlato a stříbro na svých statcích, s obvyklými důlními právy, získal rod v roce 1344.
- Koncem 15. století, resp. začátkem 16. století Štefan Mariássy hrad Rózsa a opevnil. V bojích o Uherský trůn mezi Ferdinandem Habsburským a Janem Zápolským se Mariássyovci přidali na stranu Zápolského, v důsledku čehož jim Ferdinand majetek zkonfiskoval a prohabsbursky zaměřeni Levočania Markušovský hrad v roce 1527 zničili a podpálili. V 2. třetině 16. století, kdy Mariássyovci znovu majetky získali, dal Pavel Mariássy hrad obnovit a přebudovat v renesančním duchu, což zhruba odpovídá jeho nynější podobě. Na obnovu použil také prostředky, které rodině Levoča zaplatila jako odškodné. K počátkům obce sahá datace pozdně románskou řím. kat. kostela, zmiňovaného v roce 1280. K původní jednoduché stavbě v 2. polovině 15. století postavili nové presbytář a nově vzniklý síňových prostor zaklenuli síňovou klenbou. Severní kapli sv. Kosmy a Damiána přebudovali po roce 1486, jižní kapli sv. Anny kolem roku 1500. Při požáru kostela roku 1773 opravili věž av roce 1818 celý kostel a kamenný Ohradní zeď. V roce 1882 kostel opět vyhořel a při následné obnově byla věž nadstavená do dnešní podoby. Z první stavební etapy se zachoval sekundárně zazděn pozdně románskou portál. Původně měl být kostel včleněn do areálu hradu, avšak v dohodě, která řešila spor mezi Mariássyovci a Levoču byla uplatněna podmínka Levoče, aby se tak nestalo, což vyplývalo z obavy posílení obranné funkce hradu.
- V roce 1567 založili na zdejší hradě zemanská školu, na níž se vyučovalo česky a která trvala do roku 1663. Pavel Mariássy, zakladatel školy, pozval vyučovat na školu nejlepších učitelů. Po smrti Zikmunda Mariássyho, který po hospodářském pádu opět získal a zvelebil majetky svého rodu, renesanční zámek ve vesnici pod hradem dal postavit jeho syn František III.
- Kromě hradu a kostela se v obci zachovalo 10 zámků a kurií rozdílné architektonické, umělecko - historické a stavební hodnoty. Výstavba opevněného renesančního záměčku, nejlépe zachovaného a největšího v Markušovcích, byla ukončena v roce 1643, podle letopočtu nad portálem. Zámeček byl původně opevněná obytná, jednopatrová budova s kulatými věžemi na nárožích, ukončená atikou a tok řeky Hornádu byl těsně u zdí záměčku, aby pomáhal při obraně. I tento nový záměček byl tedy s ohledem na situaci v zemi více obranným než reprezentačním sídlem ačkoli se navenek obracel bohatými atikovými fasádami se sgrafity. Opevněný byl valem, zbytky kterého lze vidět ještě i dnes v terénní konfiguraci. Ve druhé polovině 18. století (1773) byl záměček přestavěn a rokokově upravený tehdejším majitelem Farkase Mariássy, který v 18. století navštívil sídla předních šlechticů v Uhersku, Rakousku a Francii, kde poznal dvorskou kulturu a snažil se po svém návratu přizpůsobit své rodné prostředí. Pozval velký počet stavitelů, sochařů, malířů i zahradníků. Přestavbou původně renesančního záměčku nebyla však vyřešena otázka vysoce důležitá pro tehdejší feudální společnost, totiž potřeba velké společenské sály, která se adaptací záměčku nedala získat. V roce 1745 byly dokončeny rozlehlé hospodářské dvoupatlažní budovy s malovanou iluzivní pilastrovou fasádou po obou stranách záměčku s byty pro služebnictvo, ukončené valbovými střechami. Záměček byl obklopen francouzským parkem s třemi terasami propojenými kamennými schodišti as kamenických výzdobou, jejíž část se dochovala. Na horní terase parku vybudovali roku 1778 letohrádek Dardanely. Se stavbou letohrádku začal Farkas Mariássy kolem roku 1773 v souvislosti s předpokládanou návštěvou Josefa II. a císařského dvora. Nedostatek především společenských prostor v kostele ho vedl k uskutečnění svého záměru. Pro velké společenské události užívali sice Mariássyovci slavnostní sál na hradě, kterou po požáru v roce 1773 Farkas Mariássy obnovil, avšak hrad již trvale obydlený nebyl. Byl si vědom, že tento starý objekt, značně vzdálen od záměčku, nemůže splnit natrvalo požadavky společenského šlechtického střediska. Proto téměř současně s renovací hradní sály začíná stavět nový reprezentační letohrádek v novoupravené zahradě záměčku. Šlo o nový stavební typ, který poznal na svých cestách, a

který splňoval téměř dokonale představy šlechty o společenské úloze architektury. V časové tísní se stavěl přednostně střední pavilon, který se i celkově zvenku i zevnitř dokončil, zatímco boční křídla byly vyžděny jen do výše soklu a hlavní sál v patře se zpřístupnila provizorním vnějším dřevěným schodištěm. Po obou stranách pavilonu byly přistavěny v 19. století skleníky na sokly původně plánovaných bočních křídel. Boční křídla byly dostavěny až v 2. polovině 20. století.

- Kromě Františka Mariássyho majiteli a uživateli zámku byly Imrich, Mikuláš, který byl správcem zámku, Gabriel a další. Po hospodářských neúspěších Mariássovců Ondrej Vieland (1807-1881), nejstarší syn Jana II., koupil koncem 50. - tých let 19. století z konkurzní podstaty Augustina Mariássyho majetkové díly v Markušovicích a Čepejovciach. Po něm přebral majetky Arthura Vieland, který se stal v roce 1910 hlavním županem Spišské Župy a který s mladším synem Alexandrem společně hospodařil na svých statcích v Markušovicích. Alexander se oženil s hraběnkou Annou Marií Csákyovou (1907), jemu a jeho manželce prodal otec kromě jiných majetků i majetky v Markušovicích. V roce 1933 koupil Alexander Vieland pro syna Antona zbytek Mariássyho majetku s zámečkem od Eduarda Mariássyho. Majetek i zámek byl v roce 1945 zkonfiskován. Po konfiskačních Vielandovho majetku v roce 1945, zámek přechází do majetku Československého státu. Uživatelům hospodářských budov se staly Státní majetky ve Spišské Nové Vsi a zámku ONV ve Spišské Nové Vsi, který přidělil do užívání a správy Okresnímu Vlastivědnému muzeu v Spišské Nové Vsi. Krátkou dobu bylo pověřené správou zámku i v Spišské muzeum v Levoči. Údržbě a ochraně hospodářských budov zámku ŠM nevěnovali žádnou pozornost. Hospodářské budovy byly po čase zničeny, zejména objekt na západní straně zámku. Hospodářská budova východně od zámku měla v přízemí mateřskou školu a další prostory se využívaly jako byty zaměstnanců.
- Obec jako kolébka rodu Mariássyových prosperovala z výsledků báňského podnikání rodiny zejména v oblasti Gelnice a také z geopolitické polohy při středověké obchodní cestě, vedoucí podél Hornádu a Váhu. Po Rákociho válce zač. 18. století ztratila svůj politický význam, což negativně poznamenalo její další rozvoj. V 18. a 19. století obec postihly živelné pohromy, zejména požáry, v roce 1813 povodeň a v roce 1831 cholera. V roce 1787 obec měla 68 domů a 677 obyvatel. Při požáru v roce 1918 shořelo 28 domů a 18 stodol. V 19. století část Mariássyovských majetků odkoupili Vielandovci.
- Obyvatelé obce se zabývali zemědělstvím, prací v lese a v dolech. Arciknieža Albrecht zde založil pražírnu železné rudy. V roce 1892 zde vznikl závod Dřevařský a důlní průmysl.

Spišská Nová Ves

Zdroj - obecní web: [ZDE](#)

- Archeologové při "starém Iglov " našli i řadový hřbitov, předpokládají, že by tam měli být i zbytky povelkomoravského kostela, který tradice vzpomíná v 11. století.
- první písemná zpráva o Spišské Nové Vsi je listina ostříhomského arcibiskupa Filipa z 29. listopadu 1268, v níž se zmiňuje "plebanus de Villa Nova", dle ní byla zde již fara a kostel.
- Belo IV. chtěl pozvednout úroveň ekonomiky i posílit krajinu vojensky, povolal do Uher hlavně německé kolonisty, kteří se vyznali v řemesle, v obchodě a v hospodaření vůbec. Dal jim různá práva ale zavázal jednak k vojenské povinnosti a k osídlování svých vlastních majetků.
- V kolektivním privilegiu spišských Sasů, které vydal Štefan V. 24. listopadu 1271, na prvním místě uvádí výsada, která osvobozuje spišských Sasů od placení různých poplatků a předávání naturálních dávek. Dostali tato práva : hledat a dobývat rudu, právo na rybolov, lov a klučení lesů. Vykloučeny půdu přeměněnou na oráčiny mohli svobodně užívat.
- V době, roku 1312, kdy Karel Robert potvrzoval kolektivní privilegium spišských Sasů, patřila do jejich společenství Spišská Nová Ves se svými osadami a doly.
- Jedním z nejrozšířenějších odvětví výroby, nebo téměř průmyslu středověku, byla i ve Spišské Nové Vsi hornictví. V katastru města vznikalo několik desítek dolů. Při dolech byly postaveny pece na tavení rudy i hamry na zpracování kovů. V dolech, tavících pecích i hamrech se využívalo dřevo z okolních městských lesů.
- Spišská Nová Ves využívala i bohatství lesů, a tak vedle rudách patřilo i dřevo k vzácným surovinám. Prodávalo se na domácím trhu, ale je znám i vývoz do Krakova, odkud se dovážela sůl.
- K největším privilegiím, které město dostalo patřilo privilegium ze dne 6. prosince 1380, kterým král Ludvík I. povolil obyvatelům města pořádat týdenní trhy a to v sobotu. Udělení tohoto privilegia zavazovalo město k tomu, aby si vybudovalo městské opevnění. Do města se vcházelo čtyřmi branami : Levočské, Rožňavská, Vyšší a nožní neboli mlýnský.
- Král Zikmund udělil v roce 1408 Spišské Nové Vsi privilegium, kterým povolil kromě týdenních trhů vydržovat každý rok na den patrona kostela, 15. srpna - svátek Nanebevzetí Panny Marie - i jeden výroční trh. Tuto skutečnost znovu potvrdil zvláštní listinou v roce 1412. Tentýž panovník vydal listinu 6. prosince 1435, kterou obnovil a potvrdil staré

privilegia města a udělil Spišské Nové Vsi právo konat tři výroční trhy. Na výroční trhy chodili do Spišské Nové Vsi velké zástupy obchodníků nejen z celé Spišské Župy, ale také z Liptova, Gemera, Šariše, ba i z odlehlých žup. Nechyběly ani obchodníci z Polska, Rumunska a Ruska. Prodávaly se zde surové kůže, na lůj, na železo a na měď, vosk, med, včelí pivo a spišské sukno. Obchodníci a kupci z Gemera dováželi sem své obilí, čerstvé, ale i sušené ovoce, konopí a len.

- Se Spišskou Novou Vsí je velmi úzce spjata jméno zvonař a kovolitec Konrád Gaal a jeho potomků a Žáků, který zde založil nejvýznamnější gotickou výrobu zvonů na Slovensku. První písemná zpráva o něm pochází z roku 1357 a jeho následovníci udrželi kovolejáren v činnosti do druhého desetiletí 16. století. Za slévání a zavěšení velkého zvonu pro Visegrád, kam přišel ze své vlasti - Německa, aby dokázal panovníkovi svou řemeslnou vyspělost, ho Ludvík 1. srpna 1357 odměnil rozsáhlým oprávněním a povýšil jej do šlechtického stavu. Na Spiš, kde bylo dost mědi a rozsáhlé lesy, přišel Konrád Gaal spolu s bratry s Janem a Mikulášem z královského dvora. Konrád bratr Jan byl farářem na Spiši a učitelem městské farní školy. Druhý bratr Mikuláš měl syny Pavla, Mikuláše mladšího a Petra, kteří později pracovali v dílně. Po mistru Konrádovi vedl kovolejáren Ján Weygel, který byl jeho zetěm. Pocházel a vyučil se ve Spišské Nové Vsi. Před rokem 1390 ulil v Krakově dva zvony pro tamní Mariánskou baziliku. Jeho poslední známou datovanou prací je zvon Urban z roku 1426 ve Spišské Kapitule, který se stále používá.
- V první polovině 14. století měla Spišská Nová Ves farního - městskou školu. Byla to první a nejstarší škola ve městě. Prvními učiteli byli kněží, mezi nimi i Jan Gaal, Konrád bratr, později i učitelé - neklerici. Zpočátku Udržovatelem školy byla fara, později - koncem století se stalo udržovatelem město. Nejstaršími známými učiteli této školy byli : Šimon Jakub Saruch (1363-1365), Šalomoun Konrád Gaal, příslušník gaalovskej rodiny.
- Listinou, kterou 8. listopadu 1412 dal v Záhřebu, vyhotovit král Zikmund a kterou se Spišská Nová ves spolu s dvanácti spišskými městy na 360 let dostala do zástavy polskému králi. S polským králem Vladislavem se dohodl, že za to, aby mu tento půjčil 37 000 kop českých grošů, dá mu jako záloh na půjčku třináct spišských měst a Ľubovnianske i Podolinský panství s městy Stará Ľubovňa, Podolínce a hnízdám i příslušnými poddanských vesnicemi.
- Městské obyvatelstvo Slovenska ve středověku bylo z převážné části německé. Tito Němci si zachovali živý vztah ke své staré vlasti. Udržovali s ní kulturní a společenské styky. Studenti a návštěvníci přinášeli z Německa všechny nové ideové proudy i technické vymoženosti. Mezi nimi byli i Lutherovy myšlenky, které se zpočátku na Slovensku přijímali ne jako náboženská reforma, nýbrž spíše jako cosi typicky německého a národně- kulturního. V spišských městech se již kolem roku 1522 projeví hlasy reformace. Dělo se tak prostřednictvím spišských Němců, kteří měli kulturní a obchodní styky i se samotným Lutherem a Melanchton. Roku 1540 Fraternita spišských kněží předstoupila k luteránství. To byly však jen počátky. V roce 1548 přijala městská rada reformaci luterského typu a farní kostel, i Špitálska kaple začali sloužit těm, kteří přijali reformaci. V roce 1569 se konala v Hrabušicích kněžská porada, na níž bylo přijato spišské vzdělání, které se již značně lišilo od katolické nauky.
- Polský starosta, sídlící na Ľubovniansky hradě, Mikuláš Maciejowski prosazoval v zástavních městech protestantismus. V roce 1569 zakázal na území všech zálohových spišských měst katolické bohoslužby. Od toho času neměli katolíci ani kostely, ani kněží. Tento stav v Spišské Nové Vsi trval až do roku 1674, kdy farní kostel přešel znovu do rukou katolíků. Špitálska kapli katolíci znovu získaly na krátký čas v roce 1616, definitivně byla vrácena jen v roce 1671.
- Evangelíci ve Spišské Nové Vsi si v roce 1694 postavili nejprve dřevěný kostel, který stál na dvoře dnešní průmyslové školy na náměstí. V letech 1790 - 1796 si postavili dnešní zděný kostel v parku na náměstí.
- Roky 1606 - 1701 v Uhrách lze nazvat stoletím vnitřních válek, které se přímo nebo nepřímo dotkly i Spišské Nové Vsi. V Uhersku vystupuje Gabriel Bethlen a vítězně zabírá horní části země. A zase se začínají pochody vojenských družin na Spiši. Bethlenovo tažení se sice nedotýká 13 spišských měst, neboť v té době Bethlen měl diplomatické styky s polským králem.
- Spišskou Novou Ves koncem prosince 1683 obsadilo císařské vojsko. Čekalo tu na útok Thökölyho armády. Byla sice krutá zima, ale císařské vojsko opravilo městské opevnění po celém obvodu města. Od roku 1672 do roku 1684 malé družiny Thökölyho vojsk dvanáctkrát vydrancovali Spišskou Novou Ves.
- Sarmátskom mírem - 29. dubna 1711 - byl ukončen řada povstání, které trvaly přes sto let a proměnili celý kraj, mezi kterými byl i Spiš, na vojenský tábor.
- První písemně zachycená epidemie na Spiši zuřila v roce 1334. Morové epidemie obvykle předcházely i jiné průvodní znaky, jakými byli např.. katastrofální neúrody, zničení úrody různými škůdci a pod. V roce 1545 skoro celou úrodu na Spiši zničili škůdci, přirozeně, že nastal velký hlad a po něm následovala morová epidemie, jejíž ve Spišské Nové Vsi za oběť padlo přes 2 000 lidí. Jenže i války a nepokoje, kdy nastala velká migrace obyvatelstva, přinášeli s sebou mor. Tak například v roce 1622 po Bethlenovom povstání zemřelo ve Spišské Nové Vsi na mor více než 2 000 lidí.
- Nejzhubnější mor zasáhl Spiš v letech 1709 - 1712. Po krutých bojích povstání Františka Rákoczyho zuřil velký mor, jemuž za oběť padly celé rodiny a tím úplně vymřely. Přesný počet obětí v našem městě nelze určit. Pravděpodobně

zemřelo více než 2 000 lidí. Městská rada zpočátku nařídila přísná opatření, aby se šířící epidemie nedostala do města. Pouze krátký čas odolávalo naše město zhoubnému moru, ale nakonec přece jen vydalo své oběti.

- Poslední velký mor zuřil na Spiši v roce 1739. I tehdy naše město se proti jeho šíření bránilo.
- Uherští králové a uherský sněm se neustále snažili o vykoupení a vysvobození spišských měst ze zástavy, polští panovníci na radu knížat svých odpírali přijmout peníze a to pod různými záminkami. Zástava se tak prodloužila na dobu 360 let. Uhersko za celou tu dobu nemohlo energičtěji zakročit v zájmu vysvobození těchto míst ze zástavy, protože bylo velmi oslabené neustálými válkami a Turky a přes 150 - letou tureckou okupací velké části Uherska, kdy z celého území zůstalo ani ne celé dnešní Slovensko. Kromě toho na tomto nevelkém území zuřily občanské války a celá řada povstání.
- Konec těchto neblahých a těžkých dob nastal 5. listopadu 1772, kdy město Spišská Nová Ves při velké slavnosti bylo vráceno uherskému králi. Byla to Marie Terezie, která dne 5. srpna 1772 při dělení Polska v Petrohradě získala Halič s třemi miliony obyvatel a spišské zálohové města. Horníci v stejnokrojích s hudbou vítali královského zástupce, který tento návrat města slavnostně prohlásil. Pro město nastávají nové časy, nastává rozkvět v nových podmínkách. Marie Terezie však v roce 1778 připojila k nim ještě tři města a utvořila Provincii šestnácti spišských měst, sídlem Provincie se stala Spišská Nová Ves. Provincie zpočátku sídlila v jedné budově s městskou administrací Spišské Nové Vsi, t. j. v radnici. Spišská Nová Ves si v letech 1777 - 1779 postavila nynější budovu radnice na místě obchodního domu, který tam už stál v roce 1515.
- I počtem obyvatel město vzrostlo. Při soupisu domů v roce 1785 bylo ve Spišské Nové Vsi 638 domů, v nichž žilo 1 395 rodin a bylo celkem 5 917 obyvatel. V roce 1800 žilo ve městě 5 997 obyvatel. V roce 1900 bylo ve městě 1 016 domů a žilo zde 9 301 obyvatel, z toho 5 442 mužů a 4 759 žen. Spišská Nová Ves byla již několik desítek let městem s nejvyšším počtem obyvatel na celém Spiši.
- Spišská Nová Ves velmi získala i rozvojem řemesel, který podstatně vzrostl v nových politických poměrech. Do města přicházeli řemeslníci takových profesí, které dosud ve městě nebyly. I když v něm nastal určitý ekonomický rozvoj, např. v roce 1815 stalo se sídlem solného a rného úřadu, v roce 1865 prošel sem i báňský kapitanát z Košic a pod., přece i v tomto období město prožívalo neklidné a rušné události.
- Vytvořením Provincie 16 spišských měst Spišská Nová Ves získala nejen v politickém, ale i ekonomickém významu. Hlavním zdrojem příjmů pro město i jednotlivce vedle lesním bohatství bylo hornictví. V roce 1779 přibýlo k 16 dolům na měď ještě nových 24 dolů na měď a železo. Všechny tyto doly ležely v katastru města. Měď se prodávala především na zahraničních trzích. V roce 1793 i majitelé hutí a hamrů vstoupili do Spolku hornouherských důlních podnikatelů. Například v roce 1794 čistý zisk ze spišských dolů byl 21 978 zlatých.
- Na konci 18. století na zahraničních trzích i v domácím podnikání poklesl zájem o hornictví. Nový rozmach hornictví nastal zásluhou Ludvíka Trangusa, který v roce 1829 vzal do pronájmu městské hamry. K němu jako společníci přistoupily i další podnikatelé.
- Od roku 1840 v důlní společnosti, která na území města podnikala, hlavní a rozhodující slovo měli již Spišskonovovešťania. Sídlo společnosti bylo přeloženo do Spišské Nové Vsi. Ještě dvě desetiletí bylo hornictví úspěšné a od roku 1868 začíná rapidně upadat. Příčinou úpadku byla silná konkurence zejména ze strany Železnice, která rychleji a levněji přepravovala, ale i to, že do hornictví bylo zapotřebí hodně investic, které podnikatelé jednak už neměli, nebo se jim v té době zdály být již nerentabilní.
- 11. dubna 1848 po dlouhých jednáních přijal sněm v Budapešti zákon o definitivním zrušení poddanství v Rakousko - Uhersku. Slovenské požadavky směřovaly k tomu, aby se při nové úpravě poměrů zajistila slovenská národu a slovenské řeči rovnoprávnost v Uhersku.
- 17. června 1848 bylo na Spiši vyhlášeno stanné právo, z čehož lze soudit, že i zde se děly přípravy na odboj. Přísně protislovenské opatření nezabránilo šíření se propagandy mezi obyvatelstvem. V září přišlo na Spiš několik desítek Hurbanovská agitátorů, kteří probouzeli Slováků a verbovali je pod Hurbanovská slovenské zástavy. Hned nato v Spišské Nové Vsi byl jmenován komisaře Fridrich Schweter, který byl pověřen pozorovat a udávat původců poplašných zpráv, kteří "pobuřují" Slováků.
- 2. února 1849 kolem druhé odpoledne vstoupila část maďarského povstaleckého vojska do Spišské Nové Vsi. Pozdě večer přijela do města Guynova divize, takže pospolu bylo ve městě do 5 000 maďarských povstalců. Avšak jakmile se vyčerpávajícím pochodem v tuhé zimě a velkém sněhu utrápení vojáci uložili na odpočinek, Kieseweterov prapor zaútočil na město. Z Blaumontu začalo císařské dělostřelectvo s třemi děly palbu se zápalnými raketami, které dopadly většinou na římskokatolický farní kostel a na okolní domy, zvláště na domy v Levočské ulici.. Kieseweter se čtyřmi setin pěšáků a půl setiny jízdy vnikl do města. Došlo k pouličnímu boji, ve kterém padlo 53 maďarských povstalců - Honvédů. Věž římskokatolického farního kostela shořela, zvony s velkým rachotem opadly a v horku se roztály. Velká přesila maďarských povstalců po překonání počátečního zmatku vyhnala císařské vojáky z města. Škody způsobené bojem byly velké. Na jejich zmírnění maďarská vláda poukázala městu náhradu ve výši 7 500 zlatých.

- 5. února 1849 si vítěznou bitvou nad slovenskými dobrovolníky a císařskými jednotkami na Branisku maďarská armáda gen. A. Görgeya otevřela ústupovou cestu na Prešov a Košice.
- 15. února 1849 přišli do města Slovenští dobrovolníci, zdrželi se zde osm dní. Přirozeně, občané německé a maďarské národnosti viděli v nich nepřátele, neboť národnostní rozpory v té době se přiotřily tak povážlivě, že nepřátelství mezi Slováci a Maďary se stupňovalo na boj o život a smrt.
- Město ještě na přelomu století si vybudovalo městskou elektrárnu, v roce 1894, čímž se životní podmínky jeho obyvatel podstatně zlepšily a nastala modernizace průmyslové výroby.
- Prohlášením Česko - Slovenské republiky a přihlášením se zástupců slovenského národa v Turčianském sv. Martine 30. října 1918 do jejího rámce, vytvořila se na Slovensku velmi složitá situace. Maďarské vládnoucí kruhy se snažily uchovat integritu Uherska, což bylo v ostrém protikladu nejen se snahou Slovenská národních vůdců a inteligence, ale i slovenského národa.
- Nové poměry byly nesrovnatelně příznivější pro rozvoj slovenského ekonomického, společenského a kulturního života. Od března 1919 se otevíraly slovenské školy, ze začátku pouze lidové. 7. února 1919 vyšlo v Spišské Nové Vsi první číslo slovenského novín na Spiši pod názvem TATRY. Vydával jejich Spišský národní výbor, jejich hlavním redaktorem se stal Elemír Volay a redaktorem významný slovenský akademický malíř Jozef Hanula, kdy zde vyučoval na měšťanské škole. On vydal i první pravidla slovenského pravopisu.
- Spišská Nová Ves v březnu 1939 prožila několik dramatických chvil, které měly tragické následky. 10. března 1939 obsadili město četníci v rámci puče českých generálů na Slovensku. Mezi obyvateli města a četníky došlo k dramatické situaci, protože jejich velitel dal povel střílet do shromážděných demonstrantů. Pouze energický zákrok profesora zdejšího gymnázia Josefa Brandobúra, který vyzval spoluobčany, aby se rozešli, zabránil masakru. Když se lidé začali rozcházet, odpochodovali i četníci do měšťanské školy, kde byli ubytováni.
- O několik dní později, 24. března 1939 o 16.45 hod., bombardovalo maďarské letectvo Spišskou Novou Ves. Zahynulo třináct lidí, z nich bylo pět vojáků. A tak Spišská Nová Ves byla prvním městem ve střední Evropě, které bylo bombardováno ještě před vypuknutím 2. světové války.
- Ještě jednou v roce 1939 zažila Spišská Nová Ves velmi rušné události. V srpnu 1939 bylo mezi městem a polskou hranicí postavených 21 protilesních linií a z vojenského letiště ve Spišské Nové Vsi odletovaly letadla při německém vojenském útoku na Polsko. Koncem září 1939 bylo ve městě podle úředních údajů 16 000 vojáků, 300 letadel a 1 000 motorových vozidel. V blízkosti města byly postaveny dvě německé vojenské vysílací radiotelegrafické stanice: na Muráni a při Arnutovce. Začátkem října se z města a jeho okolí odstěhovala podstatná část německých oddílů. Takto se Spišská Nová Ves ocitla ve druhé světové válce a její obyvatelé přežili první válečné starosti.

Levoča

Zdroj - městské stránky: [ZDE](#):

- Bylo dokázáno, že město a jeho okolí bylo osídleno již v mladší době kamenné. Stará Levoča ležela po levé straně silnice, která vede z Levoče do Spišské Nové Vsi, kde archeologové vykopali základy románského kostela úctyhodných rozměrů : jeho délka je 23,5 m, šířka lodi je 12 m a apside má něco přes 8 m. Byl to kostel sv. Mikuláše z přelomu 11. a 12. století. Další velká osada, zda městečko se nacházela při dnešní Košické bráně spolu s rotundovitým kostelem z 11. století. Když v 12. století a také po pustošivých nájezdech Tatarů v roce 1241 přišli do Levoče němečtí kolonisté, našli zde původní osady - městečka, které se spolu s jejich novými sídly staly základem dnešního města.
- Nejstarší listinu, v níž se poprvé setkáváme s Levočou, vydal uherský král Belo IV. v roce 1249 a potvrdil v ní akt darování pozemků spišskému proboštovi. Čteme v ní, že hranice země zvané Jablonov sestupuje k silnici, která vede do Levoče.
- V roce 1271 vystupuje již Levoča jako centrum provincie Sasů a spolu s dalšími spišskými městy už užívají práva svobodných královských měst: mají vlastní samosprávu, soudní příslušnost, osobní svobodu, právo těžit rudu, využívat lesy, vykonávat řemeslo, obchodovat a právo skladu, o které vedla Levoča dlouhotrvající spor s městem Kežmarok, kterému se ho podařilo získat pouze lší.
- Spor vešel do historie jako stoletá válka a vítězem byla Levoča. V roce 1402 Levočania byli zproštěni práva skladu jiných míst, v roce 1419 osvobodili panovníci levočských kupců od placení tridsiatkového cla po celém Uhersku. Díky výhodné poloze na křižovatkách obchodních cest a vydatné pomoci panovníky udělených politických i hospodářských výsad, začaly běžet do městských pokladen i do měšťků kupců a dalších měšťanů finance, umožňující všeobecný rozvoj. Nastalo období rozkvětu architektury, vzdělanosti, kultury, umění i řemesel.
- Požáry v letech 1550 a 1599 způsobily velké škody. Silnému a bohatému městu se však podařilo zdolat i tyto pohromy a udržet si své významné postavení až do konce 16. století.

Richvald

- Území severního Šariše bylo v 13. století majetkem uherských králů a administrativní přiřčleněny k Šarišské komitátu se sídlem na hradě Šariš. Po tatarském vpádu v letech 1241 - 1242 začalo nové osidlování území severního Šariše a významnou roli v něm sehrála zejména německá kolonizace. Němci založili nebo doosídlili několik osad i na východních svazích pohoří Čergov. Svědčí o tom německé názvy obcí, nacházející se v dobových pramenech. Takového původu je pravděpodobně i obec Richvald, která měla kdysi německý název Reichwald.
- Počátky historie Richvald, zaznamenané v písemných pramenech, sahají do první poloviny 14. století. Na území panství Kobylky (Kabalafeulde), které v roce 1319 na základě královské donace získali šlechtici z Perína, byl na německém kupním právu, podobně jako sousední vesnice založen i Richvald. Iniciátorem byl šoltýs (dědičný rychtář).
- Spišská Kapitula, tehdejší významné hodnověrné místo, provedla na pokyn krále obchůzku katastru panství Kobylky a dvorský sudu dal za pravdu šlechticům z Perína. Z toho období se zachovala listina, která je pro Richvald velmi významná, protože představuje první písemnou zprávu o této obci.
- V roce 1355 v ní Mikuláš z Perína prohlašuje, že Richvald a spolu s ním Kľušov, Kobylky a Hertník jsou jeho majetkem a byli jím už i v roce 1325. Tvrdí také, že v uvedeném roce existoval v Richvald mlýn patřící místnímu šoltýs a stál zde kostel vybudovaný z kamene. Farnost při tomto kostele, který po pozdějších přestavbách stojí v obci dosud, existovala pravděpodobně i ve 14. století, protože během celého následujícího století byly zdejší faráři členy bratrstva farářů z okolí Bardejova. Jako první se vzpomíná v roce 1426 richvaldský farář Juraj.
- V první polovině 15. století patřil Richvald mezi největší vesnice v širším okolí Bardejova. Např. v roce 1427 se zde na základě daňového soupisu Šarišské stolice nacházelo až 52 rolnických usedlostí. Významné postavení obce v té době se odrazilo i v tom, že zprávy o ní se stále častěji objevovaly v administrativní a účetní agendě svobodného královského města Bardejova. V těchto materiálech, které jsou dnes v Bardejovském archivu, se opakovaně zmiňuje " plébánia de Reychenwalt " i richvaldský " iidex " (šoltýs).
- Začátkem čtyřicátých let 15. století dochází v této oblasti ke změnám ve vlastnických vztazích. V bardejovském archivu se z toho období dochovalo několik listin, v nichž advokát města Bardejov protestuje proti zabavení vesnic Bardejovské okolí (kromě jiných i Richvald) známým Bratříčků velitelem Janem Talfúsom. Nakonec se Bardejovčania prosadili. Spišská Kapitula v roce 1446 oznamovala guberniálním řadě, spravující Uhersko, že uvedla Bardejov a jeho církevní instituce do držby šesti vesnic. Městu připadl mj. i Richvald, staly se vlastnictvím Kostela sv. Egídia, resp. Špitálu sv. Ducha. Vpád polských vojsk na území východního Slovenska v letech 1471 - 1472 a později, značně postihl i obyvatel Richvald. Richvald často měnil zeměpána.
- Teprve v letech 1529 - 1848 se začalo nejdelší období v jeho historii, byl skoro nepřetržitě poddanskou obcí svobodného královského města Bardejova, kromě období na konci 17. a v první polovině 18. století, kdy ho město v důsledku svých hospodářských problémů zálohovali u šlechtické rodiny Klobušickovcov. V Richvald vznikla velmi brzy evangelická farnost s Fili v Hervartove, Místní pastor podléhal pod církevní dozor městského pastora, který svou pravomoc vykonával i pomocí vizitací. Ve druhé polovině 16. se vzpomíná pastor. V roce 1581 vyšel v bardejovské tiskárně Davida Gutgesela slovenský překlad Lutherova Katechismu, který sloužil i pro potřeby evangelických Slováků v Richvald. První polovina 17. století byla z náboženského hlediska relativně poklidným a stabilizovaným obdobím. Mělo na to vliv i dlouhodobé působení pouze několika významných pastorů. Ve druhé polovině 17. století se v důsledku prudkého tlaku protireformace začala měnit náboženská situace ve městě a v jeho poddanských obcích. Po skončení povstání Imricha Tököliho byl v říjnu 1686 z iniciativy nového Bardejovské rychtáře obsazen a katolickému faráři předán i kostel v Richvald. Podle dochovaných pramenů byl Richvald v roce 1700 téměř úplně luteránský, v roce 1703 zde žilo jen 23 katolíků, v roce 1722 dokonce jen tři, v roce 1749 275 evangelíků, 37 římskokatolíků a 5 řeckokatolíků, v roce 1771 372 evangelíků, 96 římských katolíků, 19 řeckokatolíků a 20 židů.
- zániku šoltýstva (dědičného rychtářství) v obci sice chybí zprávy, ale pravděpodobně již v 18. století prošlo vedení obecních záležitostí do rukou rychtáře a přísežných, kteří byli voleni poddanými obce zpravidla na jeden rok.
- Při prvním úředním sčítání obyvatelstva v Uhrách v letech 1785-1787 bylo v Richvald evidováno 103 domů, v nichž žilo 691 obyvatel. Do roku 1828 se počet domů zvýšil pouze mírně na 110, počet obyvatel stoupl až na 813. Morové epidemie v letech 1797 a 1818, cholera epidemie v roce 1831 byly příčinou rozsáhlého selského povstání na východním Slovensku. Podle údajů ze schematismu košického biskupství žilo v roce 1847 1056 obyvatel (391 katolíků, 12 řeckokatolíků, 611 evangelíků a 42 židů). Hned v následujícím období však došlo k výraznému poklesu počtu obyvatel. Způsobili to nejen revoluční události let 1848-1849, které zasáhly celé Uhersko, ale i roky velké neúrody a hladu, 1850-1855.
- Bezprostředně po rakousko - maďarském vyrovnání v roce 1867 i obec Richvald pocítila silný nápor maďarizace, jejíž baštou se na severu Šariše stalo město Bardejov. Důkazem toho bylo i úřední přejmenování názvu obce. V letech 1905-1913 se Richvald nazýval Erdővágás (v češtině ve významu " lesní poruba, paseka "). Ve druhé polovině 19. století a začátkem 20. století bylo hlavním zaměstnáním obyvatel Richvald rolnictvo, chov skotu a ovcí, ale mnozí se nadále věnovali tradičnímu povoznictví (formanstvu). Velmi důležitým zdrojem obživy byl v minulosti i les. Po

revoluci, na základě Patentu z roku 1853, vznikl tzv.. Urbárska les, který se vyčlenil od hodnotnější části. Jeho rozsah však nebyl dostatečný, a tak v devadesátých letech 19. století si občané obce přikoupili od města další pozemky s lesem. Urbárska i odkoupena část lesa se společně spravovaly.

- Vystěhovalectví začalo v 19. a pokračovalo ve větší nebo menší míře i začátkem 20. století.

Hnilčíník

Zdroj - městské stránky: [ZDE](#)

- Jednotlivé sídelní části dnešního Hnilčíka vznikaly autonomně a v odlišných mocenských sférách zájmu. Spodní část Hnilčíka a Bindt v době vzniku patřila do vlastnictví Markušovských (Máriássyovci). Osada Roztoky. horní Hnilčík (osídlení při dnešním kostele, Zimní dolina. Furmanec. Cechy. Štolvek) patřily do vlastnictví města Spišská Nová Ves. Horské osady - spíše seskupení několika domků - vznikaly v blízkosti dolů. nebo rudu zpracovatelských zařízení. kde těžaři budovali účelové stavby. mj. i tzv.. krámy - jakési ubytovny pro horníky v blízkosti ústí štol. Předpokládá se. že v lesích si zřizovaly svá sídla i uhlíři. sběrači smůly a pastýři. Charakter osídlení se v průběhu staletí měnil : osídlené části se " stěhovali " podle polohy prosperujících nebo zanikajících dolů.
- První písemná zmínka o Hnilčíku se spojuje s archivovaným listinou z roku 1315. kterou byla přepsána listina KOMES Batyza Mariassyho z roku 1290. Velmož Batiz a jeho bratři magistr Mikuláš a magistr Marek v ní darovali a potvrdily lidem. kteří přišli do hustého lesa. lidově zvaného Malý Hnilce. na dvacet let svobodu s tím. že od dvacátého roku po nabytí svobod budou platit řádně dávky. jak se platí ve Spišské provincii. a to natrvalo. Listina se pravděpodobně týká nejspodnější části Hnilčíka (později zvané osada Jerohuta). Osada vznikla po tatarském vpádu v období osídlování. resp. znovuosídlování pustých. nebo zpustlých částí panství zeměpánů. kteří podněcovali příslibem dočasných svobod a osvobozením od poplatků (tzv. lhůt) dobrovolníků pod vedením lokátorů - Šoltys k obsazení nevyužívaných lesů ak jejich přeměně na osadu. V tomto případě bylo zřejmě motivem rozvíjení hornictví, protože už z nejstarších písemných zmínek je zřejmé. že rod Máriássyovci si uvědomoval význam výskytu železných a měděných rud na území. které obdržel od panovníka jako léno a snažil se dobývání rud a získávání kovů z nich všemožně podporovat. S historií Hnilčíka souvisí i přenesení celního (mytného) úřadu z Kotterbach do vesnice Goldbach v Markušovském údolí (Sontagsgrunde) v roce 1345. Celníci v Goldbächel na mariassyovskom území svědčí o tom. že přes území nynějšího Hnilčíka již v těchto dobách probíhala důležitá obchodní cesta směrem na Smolník a Gelnica. kterou se do Polska vozila zdejší spišská měď. S existencí Goldbächel se spojuje vznik hornické osady Bindt.
- Medenorudné hornictví na Spiši vzkvétalo zejména v 14. století a v 1. polovině 15. století. V Spišské Nové Vsi se na medenorudnom hornictví rozmohlo kovolijectví. Výrobky těchto řemeslníků (křtitelnice. zvony) měli i vysokou uměleckou hodnotu a dodnes zdobí kostely na středním Spiši.
- Předpokládáme. že osídlování jiných částí dnešního katastru obce Hnilčík probíhalo ve stejném období. nebo dokonce předtím. než u spodní části.
- Přibližně 100 let po založení mariassyovskej osady v Malém Hnilci se našly opuštěné doly a hutě. o kterých už vymizela dědičná paměť místních osadníků. ale i měšťanů. Reambulátori Chotárna hranice používají zažité názvy. jako Roztoky. Železný potok a podobně. Tyto názvy musely být staršího data - jinak by nemohli popisovat katastru hranici. která se nově vytyčuje. Staré hromady hutního odpadu přitom přímo definují katastru hranici. Zdá se. že při úředním aktu byly nalezeny zbytky po velmi starobylé hornické a hutnické činnosti. sahající možná i před vpád Mongolů.
- V 2. polovině 15. století postihuje rudní hornictví krize. Ani 16. století nepřálo báňskému podnikání. Konec 16. století přináší dočasné oživení hornictví na Spiši. Novoveská báňští měšťané obnovují důlní podnikání. Je víc než zajímavé, že rok 1594 se uvádí jako nápis. vyrytý na trámu starého hnilčíckého domu na lokalitě " Na Halničke ". který byl kdysi správnou budovou (" krámem ") dolů a později hospodou.
- Hadri - Drevenička uvádí. že podle historických pramenů měl v roce 1599 jistý Jaroschek na Hnilčík vlastní hamr. Tento můžeme pravděpodobně spojovat se vznikem známé a pro nedostatek údajů záhadné Jero hutě. Se jménem Jaroschek se setkáváme i v záznamech z roku 1639 o důlním podnikání.
- Další pozoruhodný údaj pochází z roku 1642. podle kterého město Dobšiná potvrzuje. že přes ni vede stará zemská cesta vedle hamrech na Hnilce přes Městský vrch (dnes jeden z vrcholů horského hřebene Trubačovec) do Spišské Nové Vsi. Trasu této starobylé cesty v oblasti horního Hnilci známe : popisuje ji i obecní kronika a dodnes se zachovala v podobě polní cesty. Při cestě v místní části Furmanec stál typický průjezdný hostinec (tzv. Alas).
- Navzdory politické nestabilitě. turecké expanzi a povstáním uherských velmožů místní důlní podnikání v druhé polovině 17. století zcela nezanklo. o čemž svědčí v roce 1674 vyslána zvláštní odborná komise. určená prozkoumat důlní záležitosti : zaznamenala významné důlní díla na Tepličce. Gretl. roztoků a na Hnilce. Výrazná krize nastává koncem století. Čehož projevem je i v roce 1690 císařem Leopoldem I. a rodinou Csákyovci ratifikována smlouva. podle níž polovina dole případně eráru. Ani taková snaha státu o záchranu hornictví nepřekonala hospodářskou recesi a

oslabení pozic spišských horníků. V roce 1702 horníci zanechali důlní podnikání na území Nové Vsi a odcházejí podnikat na území Markušovského panství. Ve většině dolů se přestávalo pracovat. těžít a zpracovávat rudu. až nakonec na spišsko území zůstaly v provozu pouze dva větší hamry.

- Obrat nastává v 2. polovině 18. století po založení Sdružení hornouhorských těžařů (Oberungarische Waldbür - gerschaft resp. Felsömagyarország Banyapolgarság) v roce 1748. I když nejvýznamnější postavení mělo Smolnícka hornictví. obnovila se těžba mědi i na Hnilčík a Bindte. Od roku 1763 zavedli systém výkupu mědi eráru (do rukou panovnické komory). Z uvedeného období se o hornictví na Hnilčík zachovaly důlní mapy. dnes uložené ve Státním ústředním důlním archivu v Banské Štiavnici. Z roku 1765 pochází záznam o Novoveská dole Greinen Stollweg (dnes Štolvek). proslulé produkcí " nejjemnější mědi ". V roce 1775 neutěšená sociální situace dohnala Novoveská horníků ke vzpouře. V roce 1776 však těžař benigních otevírá nové doly na Gretl a Malé Knol. Od roku 1779 se datuje nový rozmach Novoveská hornictví. V horním Hnilčík se otevírá Štola Putnok a Štola Gezwäng.
- Z roku 1794 se dochovaly staré důlní záznamy o Štole Grunblatt na Bindte. dnes lidově zvané Grimľacka. která " patřila mezi nejvýnosnější a nejurodnější ". Jejím majitelem byl spišsko občan Martin Grunblatt. V roce 1795. byl zvolen za Bergmeistera ". Rok 1796 datuje mapu důlních děl Štoly Martin na Žilách Glänzen a Rinner.
- Nejen hornictví zaměstnávalo obyvatel Hnilčík. V dolním Hnilčík. spadajícím do sféry Markušovského panství. vznikla skupina mlýnů. kteří si na Železném potoku postavili mlýny a využitím dravé síly vodního toku mlely zrna na kroupy a ty vozili do Maďarska.
- V roce 1806 přičiněním magistrátu ve Spišské Nové Vsi byla v Hnilčík postavena škola - roubenka.
- Revoluční boje v r. 1848-1849 se dotkly i Hnilčík.
- Medenorudné hornictví začalo postupně ztrácet svou pozici. I když jako počátek úpadku medenorudného hornictví uvádí rok 1868 (pro zahraniční konkurenci a vyčerpání bohatých zón v rudných žilách). znaky krize je možné pozorovat již v celé 1. polovině 19. století. V roce 1830 zaniká i Jero huť. Hornictví však pokračuje. o čemž svědčí evidence ťažiarstvo Gezwäng z roku 1840.
- Na Hnilčík. vedle sebe i nadále existovaly drobné ťažiarstvo a velké konkurenceschopné důlní závody. V dole se zavedla kolejová doprava s koňskou trakcí. V roce 1875 - 1878 vybudovali úzkokolejnou Železnici Bindt - Markušovce délky 6,8 km (fungovala do 23. března 1939). Jezdili na ní dvě lokomotivy typu Borsig na parní pohon. Po přechodném období používání koňské trakce od roku 1902 byla zavedena elektrická trolejová trakce. Na dopravu se používaly dřevěné vozy (vagóny) s čelním vyklápěním a kapacitou 5 t. později celé z plechu. S konjunkturou se spojuje nebývalý rozkvět místního osídlení a zlepšení sociální situace místních lidí. V roce 1871 začala výstavba školy na Bindte (vyučování začalo 1. ledna 1874). Podle báňského statutu bindtianskeho závodu " učitel je povinen vyučovat v češtině a němčině a kromě toho hudbu... ". V roce 1878 - 1880 na Bindte důlní firma postavila dřevěné domky pro dělníky a úředníky. také provozní budovy (dílny. úpravnu).
- V roce 1895 zřídila důlní společnost zdravotní důlní středisko na Bindte. Lékařskou péči zajišťoval jeden lékař a měl k dispozici lékárna. Na Bindte av roztocích byly zřízeny nemocnice se čtyřmi. resp. 5 lůžky. Lékařské ošetření se poskytovalo bezplatně členem nemocenské pokladny (lidově krakenkasy) a jejich rodinným příslušníkům. Kromě nemocenského na dolech zavedli i penzijní pojištění - důchod dostali zestárnutí a invalidní horníci. jakož i jejich vdovy a sirotky.
- Modernizace důlního podniku pokračovala. V roce 1894 majitelé Bindtu postavili na Železném potoku vodní turbínu. Hydroelektrárnu pro závod Bindt vyráběla proud pro pohon elektrických důlních vrtaček. po roce 1904 i pro osvětlení povrchových provozů. ba i hornické osady. V době vzniku to byla první výkonnější výroba elektrického proudu na Spiši. V roce 1901 se hloubila Šachta Karel. Ve stejném roce postavili na Bindte první parní lokomobily k výrobě elektrické energie pro elektrifikovanou úzkokolejku a pro jiné provozní účely. Druhou pražírna na Bindte postavila firma Oberschlesische Eisenindustrie AG v roce 1902. Od roku 1910 ji rozšířili o 6 pecí. V roce 1902 vyhloubili šachtu Štefan. V roce 1906 závod v Bindte koupila Banská a hutná společnost od komory arcivévody Albrechta. Již v následujícím roce vybudoval nový majitel mokrou gravitační úpravnu. V roce 1910 mokrá úpravna na Bindte byla doplněna o nové zařízení. Pražírna z roku 1902 dali rozšířit na 12 pecí a spojit lanovkou typu Pohlig na parní pohon délky 4 526 m s převýšením 67 m Nálepková (po zrušení tamní pece). V roce 1913 se začalo hloubení bindtianskej šachty Robert.
- Další osudy místních lidí poznamenala první světová válka.
- V poválečné Československé republice nadále dominuje hornictví jako hlavní povolání zdejších obyvatel.
- Příznak celosvětové hospodářské krize se vynořil pozvolna a fatálním způsobem poznamenal osud hnilčíckého hornictví. V roce 1922 báňský závod Bindt ztratil samostatnost a byl včleněn do závodu v Máriahute.
- V letech 1922-1923 a 1932-1937 doly netěžily (pracovali v udržovacím režimu) v důsledku hospodářské krize.
- V roce 1931 však definitivně zastavilo dobývání Železné rudy na roztok. přičemž likvidace závodu probíhala do roku 1937.
- Světovou hospodářskou krizi a 2. světovou válku přežilo pouze dobývání rud na Gretl.

Důležité historické milníky:

- Obléhání Vídně Turky: roce 1529 po prvé
- Dle Velkých dějin zemí Koruny České, díl VIII:
  - str. 207 – v 9.a 10./1663 se přehnala přes Slovácko a Valašsko tatarská jízda
  - str. 198 – 18.8.1663 ovládli Turci Nové Zámky, Nitru, Levice atp.
  - str. 201 – 19.7.1664 - v bitvě u Levic na Slovensku zvítězily rakouská vojska nad Turky,
  - str. 294 – počátkem 70.let 17. stol byl znovu nařízen odchod moravských novokřtěnců tzv.habánů do exilu, uchytli se většinou v Horních Uhrách t.j. na Slovensku
  - str. 217 – 16.7.1683 – začalo druhé obléhání Vídně

Poznámky k tabulkám:

Použité zkratky:

- „l“=“f“-list resp. folie z originálu dokumentu, „s“-číslo stránky skenu, „kat.“ – katolík, „m.“ - manžel/ka, muž, „ž.“ - žena, „m.s.“ – manželský syn, „m.d.“- manželská dcera, „j.m.“ – jeho manžel/ka, s.d. svobodná dívka, s.m. – svobodný mládenec, „o.h.“ - okresní hejtmanství, „okr.“ – okres, „kr.“ – krajský soud.,
- "N" resp. "*" (hvězdička) – narození resp. [křest](#) (lat. baptisms) , „B“ resp. „b“-[biřmování](#) (lat.confirmatio), "O" resp. "o" – oddání (lat. marriages) , "Z" nebo "†" (křížek) – úmrtí (lat. deaths), "r" - rozvod
- údaje uvedené ve výpisech z matrik v závorkách nejsou součástí konkrétního zápisu v matrice, ale jsou převzaty (z a účelem doplnění) z jiných zápisů v matrice
- údaje zvýrazněné červenou barvou jsou mými odhady, resp. rozpornými daty
- jiné zdroje dat - RL-rodný/křestní list, OL- oddací list, UL –úmrtní list, RŽ – Živnostenský registr, další zkratky zdrojů – viz část „[Korespondence](#)“

Zdroje dat

Slovenské archivy

- Slovenský národní archiv - kontakty: [ZDE](#),
- Státní archivy SR – územní členění - mapa: [ZDE](#)
- Seznam archivních fondů - VadeMeCum: [ZDE](#)
- Má komunikace ze slovenskými archivy: [Web](#)

Seznamy matrik

Archivy na SR prozatím neusilují o digitalizaci matrik tak jako v ČR. Matriky některých obcí jsou však přesto zdigitalizovány prostřednictvím mormonské náboženské organizace a jsou k dispozici na adrese: FamilySearch (FS): [ZDE](#), matriky na FS [ZDE](#), výsledky hledání Jančurů ve SR přes FS [ZDE](#).

Následuje výpis matrik z FS dle současných znalostí o výskytu Jančurů a výsledky hledání Jančurů ve SR přes FS. Pro identifikaci matrik používám vlastní označení ve formátu „XXYY“, kde „XX“ je zkratka obce a „YY“ je pořadové číslo matriky příslušné obce.

Státní oblastní archiv Levoča

Státní oblastní archiv Levoča - stránky: [ZDE](#), email: archiv@sale.vs.sk, fondy: [ZDE](#), působnost: [ZDE](#).

Richvald

[Bardejov](#) - [Richvald](#) –

- N • 1748-1759....Z 1811-1866 • zkr. [Ri01](#) •

Levoča

[Levoča](#) – [Levoča](#):

- N,O,Z • 1775-1842 • zkr. [Le01](#) •
- N,O,Z • 1804-1878 • zkr. [Le02](#) •
- N,O,Z • 1825-1911 • zkr. [Le03](#) •
- N,O,Z • 1872-1899 • zkr. [Le04](#) •

Spišská Nová Ves

[Spišská Nová Ves](#) – [Spišská Nová Ves](#)

- N • 1626-1760 • zkr. [SNV1](#) •
- N,O,Z • 1736-1819 • zkr. [SNV2](#) •
- N,O,Z • 1784-1886 • zkr. [SNV3](#) •
- N,O,Z • 1852-1885 • zkr. [SNV4](#) •
- N,O,Z • 1882-1895 • zkr. [SNV5](#) •

Makušovce

[Spišská Nová Ves](#) – [Markušovce](#)

- N,B,O,Z • 1852-1894 • zkr. [Mr1](#) •
- O 1883 • 1896 • zkr. [Mr2](#) •
- v archivu v Levoči 1697-1896 a 1783-1895

Hnilčik

[Spišská Nová Ves](#) – [Hnilčik](#)

- N,O,Z • 1810-1897 • zkr. [Hn1](#) •

Odorín

[Spišská Nová Ves](#) – Odorín

- v archivu v Levoči 1754-1895

Sčítání lidu

Na FamilySearch cesnsus (sčítání lidu) z r. 1869 pro některé reginy - Župy (viz seznam uherských Žup 1881-1918 - [wikipedie](#)): [web](#):

- [Abaúj-Torna](#) (Košícká)
- [Bars](#) (Tekov)
- [Komárom](#) (Komárno)
- [Nyitra](#) (Nitra)
- [Sáros](#) (Šariš)
- [Szepes](#) (Spiš)
  - [Kis Hnilécz](#) (Hnilčik)
  - [Márkus-Csépfalu](#) (Marušovce)
  - [Ófalu](#) (Spišská Nová Ves)
- [Trencsén](#) (Trenčín)
- [Zemplén](#) (Zemplín)

Korespondence

Mnoho údajů pro tento dokument jsem získal z korespondence s Jančury ze Slovenska, jejíž stručný výtah uvádím níže. Odkaz na Web směřuje a úplný záznam korespondence.

Štefan Jančura:

bohužel rodokmen nemám a záznamy o mých nejstarších předcích nevím. Ale určitě se Vám pokusím pomoci alespoň se jmény a daty mých blízkých. Zde Vám zasílám mail mého otce, který by Vám jistě poskytl hlubší informace o našich předcích.

Mail : stefan.jancura@[bvsas.sk](mailto:stefan.jancura@bvsas.sk)

Marián Jančura Hnilčík

(zkr. MJH) - viz [Web](#):

Pocházím (tak jako Petr) z rodu Jančurů, který dlouhé generace žil v Markušovicích, v sídle významného šlechtického rodu Máriássy (Mariáše). Můj otec Josef a Petrov otec Valent se tam narodili spolu s dalšími třemi sourozenci. Zabýval jsem se trochu historií obce Markušovce a v Státním archivu v Levoči jsem v urbářích našel jméno Jan Jančura jako chalupníka (tedy bezzemka) v roce 1773. Traduje se i to, že Jančurové byli na šlechtickém dvoře zaměstnání jako řemeslníci a zabývali se dědičným povoláním - truhlářství. Jeden dům v [Markušovciach](#) (v části Čepanovce) dodnes nazývají „U Jančury“ a místní starší občané tvrdí, že tam byla truhlářská dílna. I můj otec Jozef Jančura se vyučil tomuto řemeslu, ale stal se z něj nakonec báňský geolog. Zabývám se historií naše regionu, zejména historií hornictví, ale bohužel jsem zatím jen málo pátral po genealogii spišských Jančurech.

Doc. Peter Jančura Zvolen

(zkr. PJZ) viz [Web](#) :

Zajímavé na tom je, že v prosinci (prosinci) 2012 jsem byl u svého syna Petra v Cenkové při Třešti (Kamnářství Čenkov) a on se mě ptal na rodinné tradice , povolání předků a podobně. Debata skončila tím , že se vypravíme do Starých Hamrů, kde jsem na památníku z I. světové války našel jména Jančurů . V současnosti se snažím zpracovat Vaše poznámky a své podklady vycházím i z rodokmenu který zpracovala sestřenice Elena, je tam řada souvislostí, které, ale bude to nutné dorešit v matrikách (už to naznačil Marian), když ten podklad dokončím a zpracuji hned Vám to oběma zašlu .

To , že jsem se ozval s odstupem času , způsobilo že jsem se snažil zpracovat všechna fakta co o Jančurech víme. Není to ještě hotové , když bude pošlu . Proto jsem se nejprve obrátil na Mariana (Jančury) , autora několika knih o historii hornictví na Spiši. Já jsem profesí krajinný ekolog a specializuji se , mimo jiné na historické krajinné struktury. Přednáším i v Praze , Lednici na Moravě a loni i v Telči a Kutné Hoře V Čechách mám dva syny Petra (Čenkov) a Šimona (Uherské Hradiště) a roky jsem tam žil , blízko Jihlava . Naš rodokmen máme zpracovaný jako rodokmen , graficky na formátu A2 a obsahuje kolem 200 příbuzných , není však takový podrobný než je Vaše genealogie Začali s tím už naši otcové (bylo jich 5 sourozenců , čtyři bratři + sestra) av současnosti to vede sestřenice Elena Simonisová (roz. Jančurová). Jedno je jisté , že naši předkové pocházejí z Vašich končin asi z doby 18. století (Marian vzpomíná pobělohorských emigrantů , ale to se mi nezamlouvá)

Mikuláš Jančura Košice

(zkr. MkJK) – viz [Web](#):

Mohu Vám napsat, co vím já. Podle mých informací jsme my (Jančurové) působili na Spiši. Nejstarší předek, o kterém vím bez pátrání, je můj pradědeček (Mikuláš Jančura), narodil se v roce 1901 (přesné datum nevím z paměti). Působili v Levoči. Později (možná 1902) odešli spolu s rodiči na Podkarpatskou Rus, kvůli osidlování (získaly tam usedlost). Asi po třech letech se ale vrátili zpět na Spiš. Můj pradědeček pak až do smrti působil ve Spišské Nové Vsi a vlastnil truhlářskou dílnu.

Nikola Jančurová ze Šenkvic

(zkr. NJŠ) - viz [Web](#):

- Můj dědeček Jozef pocházel z východu , pravděpodobně z okolí Spiše . Přiženil se do Šenkvic (Šenkvice - vesnice na západním Slovensku) , kde si vzal mou babku Amálii Jančurovou rod . Zagajcovou . Měli 5 dětí , nejstarší byl Jozef Jančura , František Jančura , Peter Jančura , Jan Jančura a nejmladší Štefan Jančura .
- Jozef měl manželku Josefinu Jančurovou (rodné jméno nevím) a spolu měli dvě děti Beátu a ? . BYDLIŠTĚ : Svetý Jur
- František Jančura má za manželku Emíliu Jančurová (rodné jméno nevím) a spolu mají 3 děti Soňa Mifková (r. Jančurová) , Zuzana Dugovičová (r. Jančurová) a Peter Jančura . BYDLIŠTĚ : Šenkvice
- Peter Jančura má za ženu Blaženu Jančurovou (rodné jméno nevím) , mají spolu dvě děti Juraje Jančuru a Kateřinu Jančurovou . - Juraj Jančura si vzal za manželku Tatianu Jančurovou (r. Polanskú) a mají spolu Juraje Jančuru . BYDLIŠTĚ : Šenkvice

- Jan Jančura si vzal za manželku Annu Jančurovou (rodné jméno nevím , ale je to sestra Blaženy) spolu mají 2 děti , Branislava a Rastislava . Branislav si vzal za manželku Kateřinu Jančurovou (r. Kauffmanovou) . BYDLIŠTĚ : Chorvatský Grob , Branislav se přestěhoval s manželkou do Pezinku
- Štefan Jančura (1962) si vzal za manželku Ivetu Jančurovou (r. Zmajkovičová) (1968) a mají spolu 2 děti: Nikolu Jančurovou (1993) a Richarda Jančuru (2005) . Štefan má ještě jedno dítě z prvního manželství - Martina Jančuru (1981) . BYDLIŠTĚ : Šenkvice , Martin se přestěhoval do Irska

Martin Jančura Kolín

(zkr. MJK), pův. Hnilčík – viz [Web](#):

Marian Jancura, je ing. a má bratry Jozefa a Luda on žije v Kladně

Ing.Vít Jančura Kladno

(zkr. VJK), pův. Hnilčík, syn Martina - viz [Web](#)

Dobrý den, náš nejstarší doložený předek v rodokmenu je Josef Jančura nar. 28.2.1832 a zemřel 23.11.1882. U Josefa Jančury, syna Jiřího Jančury ve vašem rodokmenu nejsou žádné údaje. Máte bližší informace?

Martin Kulvánek -

[Valašská Senice](#), okr. Vsetín, kraj Zlínský – viz [Web](#)

- sestavil a vede rodokmen Kulváneků, rod pochází z [Bánovců](#) – obsahuje Jančury – stránky: [ZDE](#), kompletný menoslov: [ZDE](#), email: martin@kulvanek.com
- Existuje census z r. 1715 – viz [ZDE](#)

Výpisy z matrik

Matriky narodených

Datum	Č.k. SK	Jméno dítěte	Otec	Matka jméno a jméno jejího otce	Kmotři	Poznámky
?1743 (odhad dle N s. Pauluse dle MH)	?Odorín	Lukáš Jančura	XXXXX Jančura (*?1718)			
1773 (dle MJH)	Markušovce	Ján Jančura	XXXXX Jančura (*?1748 o?1777)			bezzemek, stolař
12.1.1778 (dle FS)	Odorín	Paulus Jančura	Lukáš Jančura (*?1743 o?1777)	Marie		rodokmen na FamilySearch
?1779 (odhad dle N d. Susan)	?Richvald	Andreas Jancura	XXXXX Jančura (*?1754)			
?1782 (odhad dle N s. Georga)	?Richvald	Janci Jancsura	XXXXX Jančura (*?1757)			
29.10.1804 Ri01/I51/s149/35 FS	Richvald	Susanam Jancura	Andreas Jancura (*?1779 o?1803) kat.	Susana	Martin Sova, Josefa	rodokmen na FamilySearch
28.5.1807 Ri01/I58/s157/21 FS	Richvald	Georgium Jancura	Janci Jancura (*?1782 o?1806), kat.	Dorothea	Janci Gregost, Anna j.m.	rodokmen na FamilySearch
?1831 (odhad dle N mrtvě n.d)	?Levoča	Joannes Jančura	XXXXX Jančura (*?1806)			
?1832 (odhad dle N d. Anny)	?Levoča	Andreas Jančura	XXXXX Jančura (*?1807)			
28.2.1832 (dle VJK)		Josef +23.11.1882	XXXX Jančura (*?1807 o?1832)			
4.9.1856 Le02/I46/s371/106 FS	Levoča 108	mrtvě n.d.	Joannes Jančura *(?1831 o?1855), sylvan	Cathar Mazerius		rodokmen na FamilySearch

Datum	Č.k. SK	Jméno dítěte	Otec	Matka jméno a jméno jejího otce	Kmotři	Poznámky
28.6.1857 Le02/I56/s376/97 FS	Levoča 176	Anna Jančura	Andreas Jančura (*?1832 o?1857) kápica lat.,	Maria Nitransky	Joanes Šimko, Maria j.m.	rodokmen na FamilySearch
11.10.1857 Le2/I59/s379/164 FS	Levoča 208	Michael Andreas Jančura	Joannes Jančura (*?1831 o?1855)	Cathar Mazerius	Josef Moric Cathar j.m.	rodokmen na FamilySearch
?1901 (dle MkJK)	Markušovce	Mikuláš	XXXX Jančura			Spiš, stolář
?1919 (dle MJH)	Markušovce	Valent	Mikuláš Jančura *?1901 o1919			
?1921 (dle MJH)	Markušovce	Jozef	Mikuláš Jančura *?1901 o1919			
?1923 (dle PJZ)	Markušovce	Elena o????? XXXX Simonis	Mikuláš Jančura *?1901 o1919			
?1925 (dle MJH)	Markušovce	XXXX	Mikuláš Jančura *?1901 o1919			
?1927 (dle MJH)	Markušovce	XXXX	Mikuláš Jančura *?1901 o1919			
?1930 (dle NJŠ)	Spiš	Jozef o???? Amálie Zagajcová	XXXX Jančura *?1905 o1953			
?1944 (dle MJH)	Spiš?	Peter	Valent Jančura *?1919 o1943			jancura@tuzvo.sk
?1946 (dle MJH)	Spiš?	Marian	Jozef Jančura *?1921 o1945, pův. stolař, nyní báňský geolog			
?1954 (dle NJŠ)	Šenkvice	Jozef o???? Jozefína XXXXXX	Jozef Jančura *?1930 o1953	Amálie r. Zagajcová		Mají 2 děti Beatu + ??, bydlí sv. Jur
?1956 (dle NJŠ)	Šenkvice	František o???? Emilia XXXXXX	Jozef Jančura *?1930 o1953	Amálie r. Zagajcová		mají 3 děti bydlí Šenkeviče
?1958 (dle NJŠ)	Šenkvice	Peter o???? Blažena XXXXXX	Jozef Jančura *?1930 o1953	Amálie r. Zagajcová		
?1960 (dle NJŠ)	Šenkvice	Ján o???? Anna XXXXXX	Jozef Jančura *?1930 o1953	Amálie r. Zagajcová		m. Anna je sestrou Blaženy
1962 (dle NJŠ)	Šenkvice	Štefan o2 ???? Iveta Zmajkovičová	Jozef Jančura *?1930 o1953	Amálie r. Zagajcová		stefan.jancura@bvsas.sk
?1975 (dle MrJK)	Hnilčík	Martin Jančura	Marian Jančura Ing. *?1946 o1974			
?1977 (dle MrJK)	Hnilčík	Jozef Jančura	Marian Jančura Ing. *?1946 o1976			

Datum	Č.k. SK	Jméno dítěte	Otec	Matka jméno a jméno jejího otce	Kmotři	Poznámky
?1978 (dle NJŠ)	Svätý Jur	Beata Jančurová	Jozef Jančura *?1954 o1977	Jozefina r. XXXXXX		
1978 (dle PJZ a ŽR)	Zvolen	Petr Jančura (o???? Dana XXXX)	Peter Jančura *?1944 o1972			Bydliště: Čenkov 2 Třešť, pův. Wolkerova 1171/28, 589 01, Třešť
?1979 (dle MrJK)	Hnilčnick	Ludovít Jančura	Marian Jančura Ing. *?1946 o1976			
?1979		Mikuláš Jančura	XXXXX Jančura			
?1979 (dle NJŠ)	Šenkvice	Soňa (o???? XXXX Mifka)	František Jančura *?1956 o1978	Emilie r. XXXXXXXX		
?1980 (dle NJŠ)	Svätý Jur	XXXXXX	Jozef Jančura *?1954 o1977	Jozefina r. XXXXXX		
?1980 (dle NJŠ)	Šenkvice	Juraj (o???? Tatiana Polanská)	Peter Jančura *?1958 o1979	Blažena r. XXXXXXXX		
?1980 (dle NJŠ)	Šenkvice	Katarina Jančurová	Peter Jančura *?1958 o1979	Blažena r. XXXXXXXX		
?1980 (dle NJŠ)	Chorvatský Grob	Branislav Jančura (o???? Katarína Kauffmanová)	Ján Jančura *?1960 o1979	Anna r. XXXXXXXX		nyní Pezinok
1981 (dle NJŠ)	Šenkvice	Martin Jančura	Štefan Jančura *30.3.1962 o1980	1.m XXXXX XXXXXX		
?1981 (dle NJŠ)	Šenkvice	Zuzana Jančurová (o???? XXXX Dugovič)	František Jančura *?1956 o1978	Emilie r. XXXXXXXX		
?1982 (dle PJZ)	Zvolen	Šimon (o???? Lenka Slámová *16.1.1990)	Peter Jančura *?1944 o1972			Bydliště: Modrá 127, Uherské Hradiště
?1982 (dle NJŠ)	Chorvatský Grob	Rastislav Jančura	Ján Jančura *?1960 o1979	Anna r. XXXXXXXX		
?1983 (dle NJŠ)	Šenkvice	Peter Jančura	František Jančura *?1956 o1978	Emilie r. XXXXXXXX		
1993 (dle NJŠ)	Šenkvice	Nikola Jančurová	Štefan Jančura *30.3.1962 o1980	Iveta r. Zmajkovičová *15.1.1968		
2005 (dle NJŠ)	Šenkvice	RichardJančura	Štefan Jančura *30.3.1962	Iveta r. Zmajkovičová *15.1.1968		
?2005 (dle NJŠ)	Šenkvice	Juraj Jančura	Juraj Jančura *?1980 o2004	Tatiana r. Polanská		
		Andrea Jančurová				rodokmen Kulvanků
		Ivan Jančura				dtto

Datum	Č.k. SK	Jméno dítěte	Otec	Matka jméno a jméno jejího otce	Kmotři	Poznámky
		Michal Jančura				dtto
		Martin Jančura				dtto

Matriky biřmovaných

Datum	Č.k. SK	Biřmovaný	Biřmovací jméno	Věk	Kmotři	Poznámky

Matriky oddaných

Datum	Ženich			Nevěsta			svědkové	poznámka
	Č.p.	jméno	stáří	Č.p.	jméno	stáří	jméno	

Matriky zemřelých

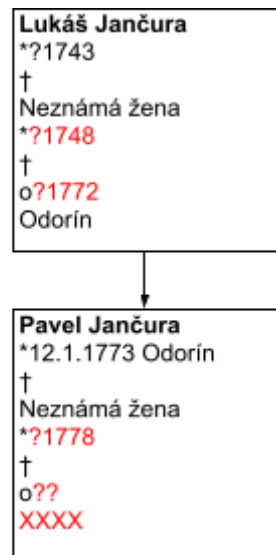
Datum úmrtí	Č.p.	Jméno zemřelého	Stáří r/m/d	Pohřben kde	Příčina úmrtí	Poznámky
						s65 /1775- s190 /1817

Rodokmen

Radokmen Jančurů z Odorína

1.g.

1.g.

Rodokmen Jančurů Richvaldu

1.g.

Ondřej Jančura
*?1779
†
Neznámá žena
*?1784
†
o?1798
Richvald

Jan Jančura
*?1782
†
Neznámá žena
*?1787
†
o?1806
Richvald

0.g.

Neznámý muž
*?1799
†
Zuzana Jančurová
*29.10.1804 Richvald
†
o?
Richvald

Jiří Jančura
*28.5.1807 Richvald
†
Neznámá žena
*??
†
o?
Richvald

Rodokmen Jančurů z Levoče

1.g.

Jan Jančura
*1831
†
Neznámá žena
*?1836
†
o?1756
?XXXX

Ondřej Jančura
*1832
†
Neznámá žena
*?1837
†
o?1756
?XXXX

1.g.

m.n. Jančura
*4.9.186 Levoča 108
†

Neznámý muž
*?1852
†
Anna Jančurová
*28.6.1857 Levoča 176
†
o??
Levoča

Rodokmen Jančurů z Markušovců

1.g.

Josef Jančura
*28.2.1832
†
Neznámá žena
*?1837
†
o?1869
?XXXX

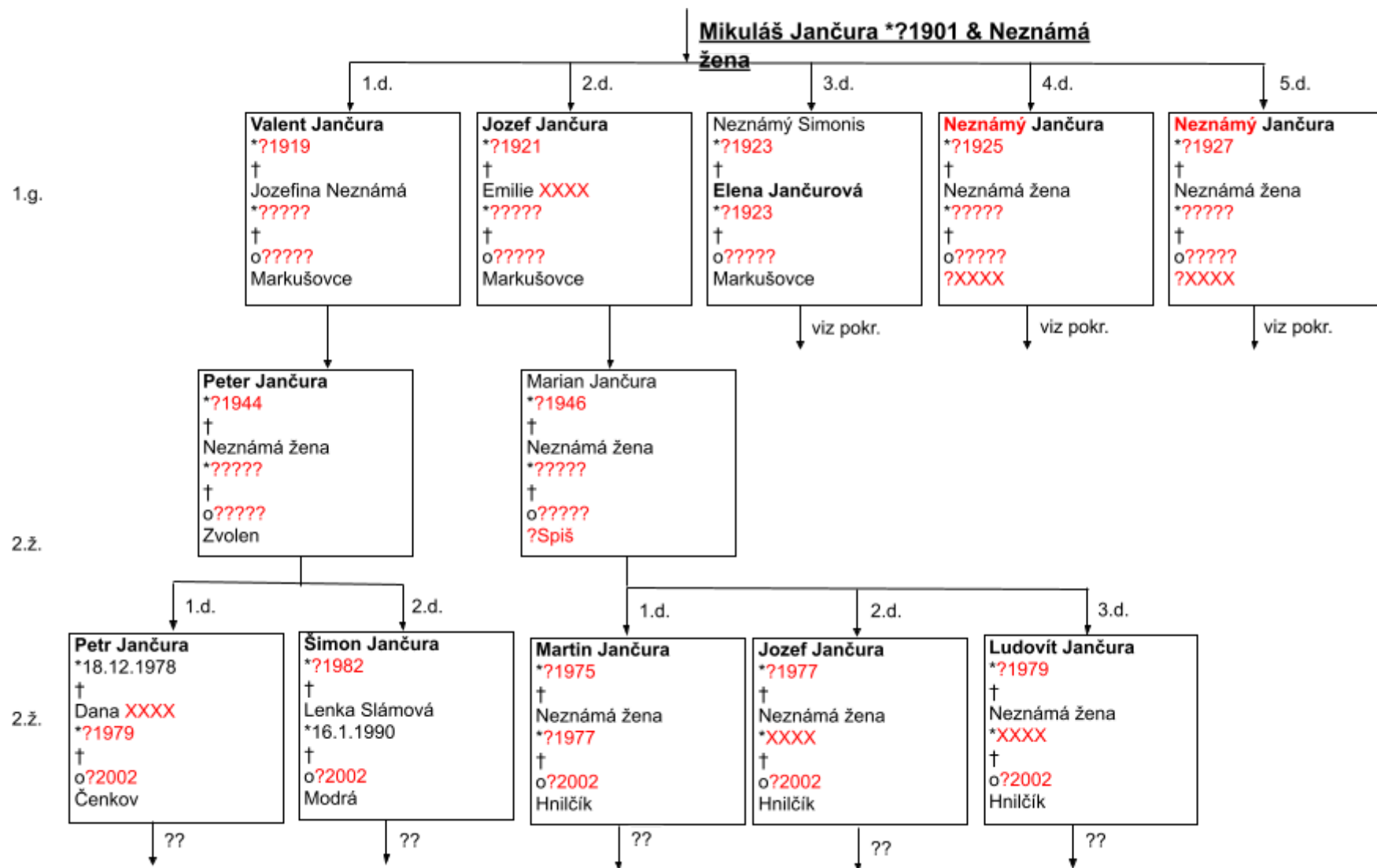
1.g.

Neznámý Jančura
*?1870
†
Neznámá žena
*?1880
†
o?1900
XXXX

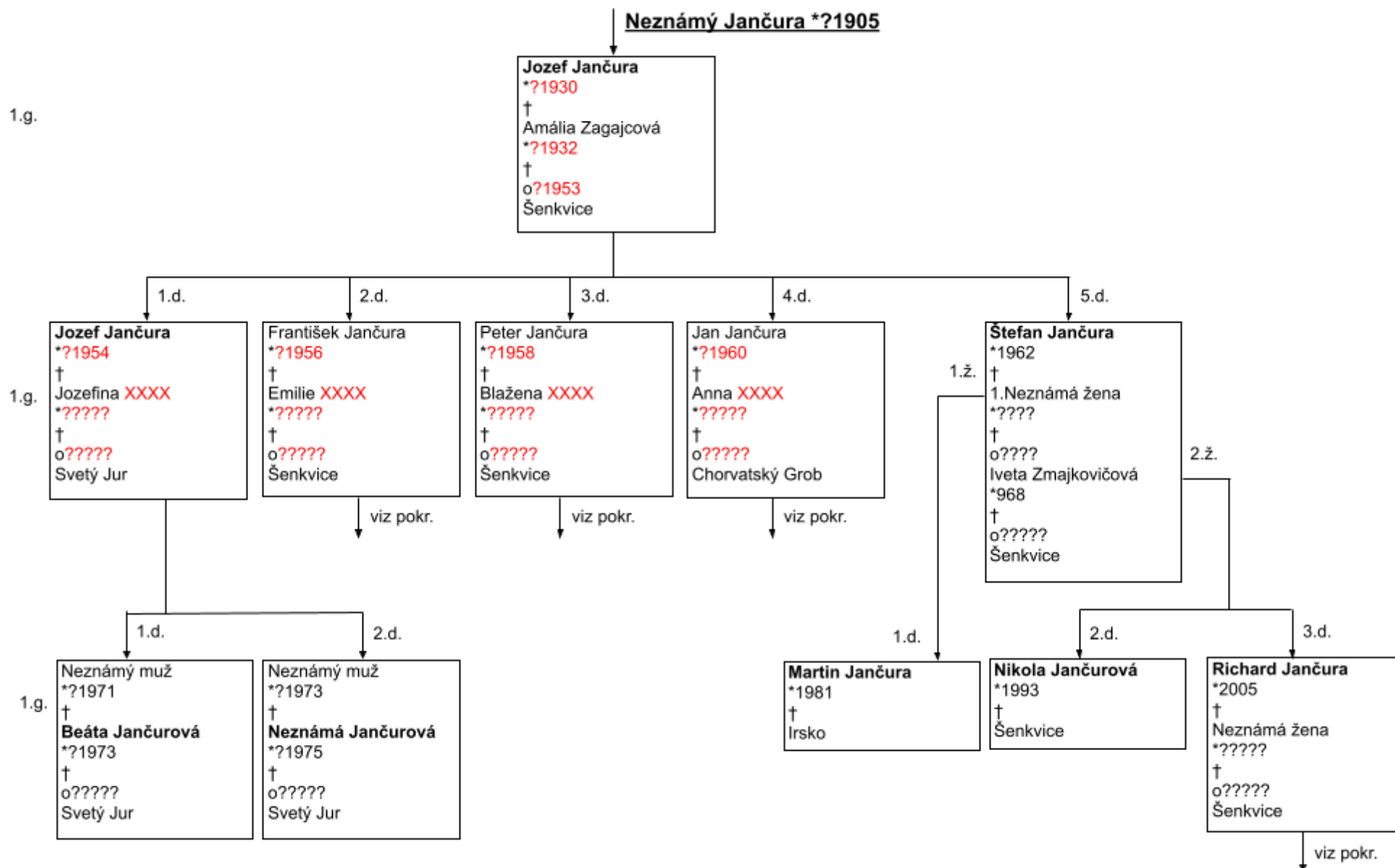
1.g.

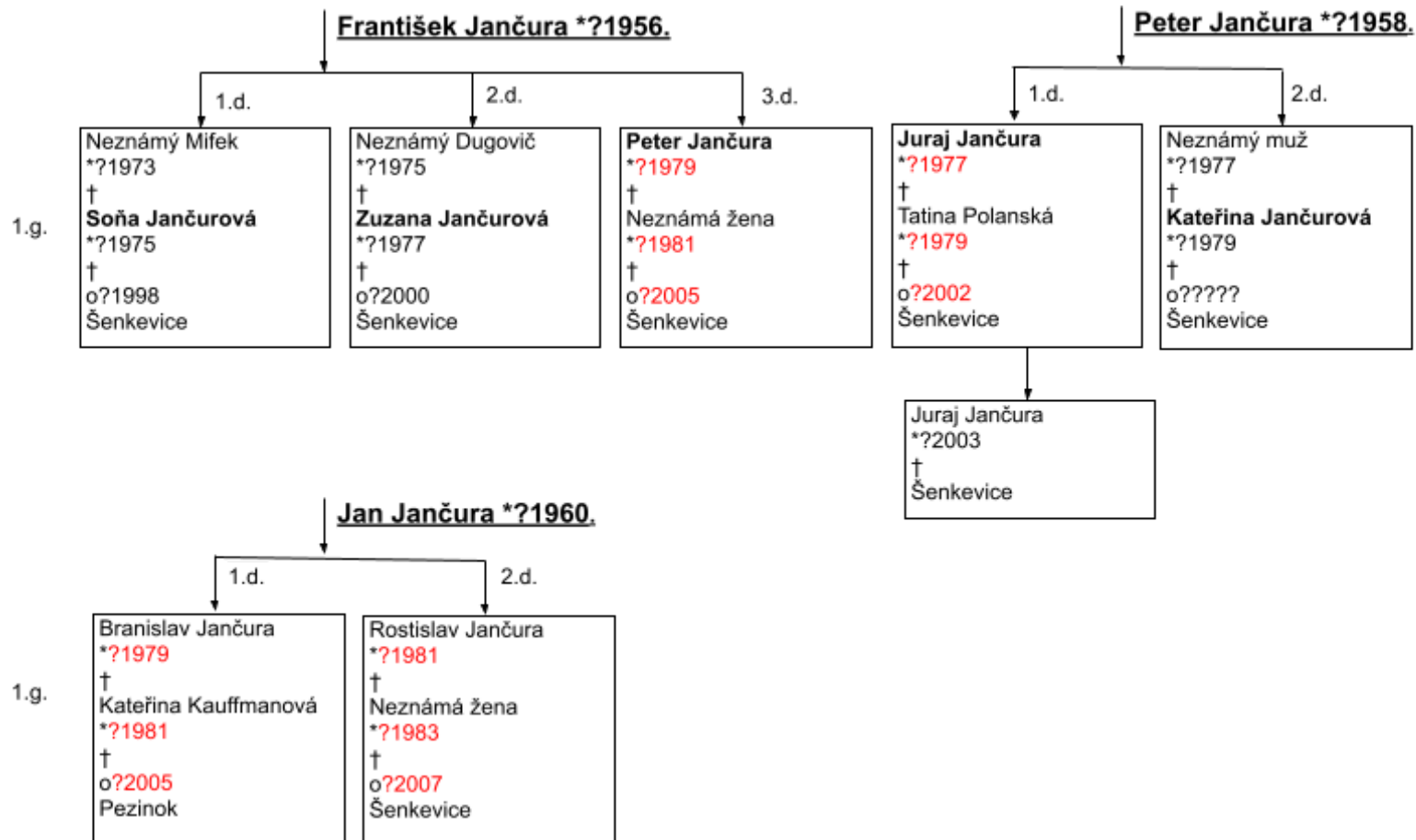
Mikuláš Jančura
*?1901
†
Neznámá žena
*?1903
†
o?1919
Markušovce

viz pokr.
↓

Rodokmen Jančurů ze Šenkvic

K osobám

V řádku nadpisu Číslo každé generace jsou uvedeny počty příslušníků této generace, kteří jsou potomky Matouše Jančury I dle kategorií:

- celkem – počet narozených jako Jančura/ová dané generace: ?
  - mužů – z toho - mužů : ?
  - žen – z toho - žen: ?
  - dospělých – z toho - doživší se 15. let: ?
  - s potomky – z toho - majících děti: ?
  - žijících – z toho – žijících v roce 2012: ?
- Jančurů - počet příslušníků dané generace s příjmením Jančura/ová: ?
  - žijících Jančurů – z toho – žijících Jančurů: ?
  - žijících Jančurových - z toho - žijících Jančurových:?

0. generace

- [XXXX1 Jančura](#) – *[?1620](#) (odhad dle narození syna Matouše I) na neznámém místě neznámým rodičům jako předpokládaný společný předek celého rodu **Jančurů z Vysočiny**. Oženil se asi v r. [?1643](#) (odhad dle N m.) ve věku [?23](#) let se [XXXX2 Jančurovou r. XXXX](#) *[?1623](#) ve věku [?20](#) let, měli spolu asi 3 děti. Je však možné, že i v této generaci se jednalo o více zpřízněných předků. Hypotéza o nemístním původu vychází z malého počtu „Jančurů“ 1. a 2. genrace, Jejich možný původ je podrobněji rozebírán v závěru tohoto dokumentu. Je pravděpodobné, že tento neznámý předek přišel do této oblasti se svými dospívajícími dětmi, kteří se zde oženili.

1. generace

osob: celkem ?, dospělých ?, s potomky ?, žijících 0, mužů 3, žen 0, Jančurů ?, žijících Jančurů 0, žijících Jančurových 0.

- [Jan Jančura I](#) *1700 (dle Z)/1686 (dle B) na neznámém místě rodičům [XXXX1 Jančurovi](#) a [XXXX2 Jančurové r. XXXX](#) jako 1. dítě. Pravděpodobně se oženil r. [?1727](#) (odhad dle N manželky) s Annou Jančurovou r. [XXXX](#) nar. [?1708](#) (dle Z) . Zemřela 6.5.1778 (viz matrika Z [Web](#)) v Turzovce ve věku 70 let (pod jménem „Jancsurka“, domnívám se, že je to přechýlení pro Jančurovou). Dne 11.6.1788 (viz matrika B [Web](#)) byl biřmován v Turzovce ve věku 102 let. Zemřel 15.8.1788 (viz matrika Z [Web](#)) v Turzovce ve věku 88 let. Vzhledem k enormnímu věku (102 let) v době biřmování, považuji za věrohodnější věk v době úmrtí a tedy i dopočítaný rok narození. Nelze však vyloučit, že se jedná o dvě osoby.

2. generace

osob: celkem ?, dospělých ?, s potomky ?, žijících 0, mužů 3, žen 0, Jančurů ?, žijících Jančurů 0, žijících Jančurových 0.

- [Adamus Jančura I](#) *1730 (dle Z)/1738 (dle B) na neznámém místě pravděpodobně rodičům Janu Janurovi I a Anně Jančurové I jako 1. dítě ze 2 (rodiče byli přiřazeni odhadem dle dadle odhadu dat narození). Dne 11.6.1788 (viz matrika B [Web](#)) byl biřmován v Turzovce ve věku 50 let . Zemřel 5.12.1792 (viz matrika Z [Web](#)) v Turzovce ve věku 62 let.
- [Simeon Jančura I](#) *1743 (dle Z) na neznámém místě pravděpodobně rodičům Janu Janurovi I a Anně Jančurové I jako 2. dítě ze 2 (rodiče byli přiřazeni odhadem dle dadle odhadu dat narození). Zemřel 27.1.1805 (viz matrika Z [Web](#)) v Turzovce ve věku 62 let.

Sídla

Místo	Č.p.	Kdo vlastnil/obýval	Kdy	GPS souřadnice	Poznámka
Richvald okr. Bardejov, SR	obecně	Andreas ?1779, Janci ?1782 Jancura	1804	49°16'28.178"N, 21°11'58.269"E	
Odorín okr. Spišská Nová ves, SR	obecně			48°56'2.655"N, 20°37'55.642"E	
Markušovce okr. Spišská Nová ves, SR	obecně	Ján Jančura *?1748	1773	48°55'1.096"N, 20°37'26.277"E	
Hnilčík, okr. Spišská Nová Ves, SR	obecně	Lukáš Jančura *?1743	1778	48°51'24.919"N, 20°34'29.924"E	
Odorín, okr. Spišská Nová Ves, SR	obecně	Lukáš Jančura		48°56'4.127"N, 20°37'57.382"E	
Šenkvice, okr. Pezinok, SR	obecně	Jozef Jančura *?1930	?1954	48°17'54.801"N, 17°20'44.852"E	
Chorvátsky Grob, okr. Senec, SR	obecně	Ján Jančura *?1960	?1980	48°13'44.778"N, 17°17'30.353"E	
Svätý Jur, okr. Pezinok, SR	obecně	Jozef Jančura *?1954	?1978	48°15'10.479"N, 17°12'56.365"E	
Levoča okr. Levoča, SR	obecně	Joannes ?1831, Andreas ?1832 Jančura	1856	49°1'29.642"N, 20°35'36.029"E	
Zvolen	obecně	Peter Jančura *?1944	1973	48°34'49.247"N, 19°7'50.757"E	
Čenkov, Třešť	Č.p. 2	Petr a Dana Jančura *1978	2011	49°16'56.266"N, 15°26'32.974"E	
Modrá, Uherské Hradiště	Č.p. 127	Simon a Lenka Jančurovi		49°6'45.464"N, 17°24'16.714"E	

Kontakty na příbuzné

Jméno	Adresa	GPS	Telefon	email	Ostatní	Poznámka
Jančura Lubomír Ing. ml	Ostrava-Poruba, U Školky 1620/5		596 950 037	lubomir.jancura@skolspec.cz		
František Jančura	Znojmo		728 633 571	sanik3@seznam.cz		
Marian Jančura	SR, Hnilčík č. 146		00421 904 630 058	jancuramarian@gmail.com		
Mgr. Mikuláš Jančura	SR, Banská Bystrica			jancura.mikulas@gmail.com		
Doc. Ing. Peter Jančura PhD	SR, Zvolen		+421 45 52 06 335	jancura@vsld.tuzvo.sk		
Štefan Jančura				stefan.jancura@bvsas.sk		
Alexandr Vaško						MyHertiga Vaško Web Sit
Dana Jančurová					Facebook	manželka Petra Jančury 1. syna Doc. Petera Jančury
Martin Kulvánek	Valašská Senice, okr. Vsetín			email: martin@kulvanek.com	web	sestavil rodokmen v němž jsou Jančurové viz Web

Úkoly

- Získat rodokmen od Jančurů ze spiše
- Načíst dostupné matriky FamilySearch
- Až budou digitalizované matriky na Slovensku, tak načíst data z těchto matrik

Závěry

S ohledem na počáteční stadium získávání dat o Jančurech ze Spiše, nemohu činit žádné doložitelné závěry o vztazích mezi rody Jančurů ze Slovenska, Moravy a z Čech, nelze tedy ani doložit nebo vyvrátit rodinou tradici Jančurů ze Spiše, že pochází z Českomoravské vrchoviny.

Zpracoval: Jan Jančura

Francouzská 6022

Ostrava-Poruba

email-nový: jan.jancura44@gmail.com

mobil: 606 247 453

poslední úprava: 9. 11. 2017 18:26